

Trần Trung Đạo - Có quyền lực là có tất cả

18/7/2023

Mới đây, ngày 19/6/2023, tại “[Hội nghị sơ kết một năm hoạt động của Ban Chỉ đạo cấp tỉnh về phòng, chống tham nhũng, tiêu cực](#)”, TBT Nguyễn Phú Trọng biện hộ rằng, tham nhũng phát xuất từ các hiện tượng suy thoái tư tưởng chính trị, do đó cần phải “*làm tốt hơn nữa công tác xây dựng, chỉnh đốn Đảng và hệ thống chính trị; ngăn chặn, đẩy lùi sự suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống, những biểu hiện “tự diễn biến”, “tự chuyển hóa”; đấu tranh mạnh mẽ chống chủ nghĩa cá nhân, thói ích kỷ vụ lợi, lợi ích nhóm*”. (Cổng Thông Tin Điện Tử Bộ Công An, 19/06/2023).

Thoạt nghe ông Trọng nói, người ta dễ hiểu lầm hiện tượng tham nhũng chỉ có mới đây, chứ trước đó thì không.

Nên nhớ, khẩu hiệu “đẩy lùi sự suy thoái về tư tưởng chính trị” không phải là mới mà đã được các loa phường phát mỗi sáng nhiều triệu lần từ mấy chục năm nay. Thực tế cho thấy đây chỉ là một khẩu hiệu tuyên truyền sáo rỗng, chưa bao giờ đúng dù trong thời chiến lẫn thời bình.

Trong chiến tranh không có gì nhiều để tham nhũng, tuy nhiên, nếu có điều kiện và cơ hội các cán bộ “đảng ta” cũng đã ăn cắp, có khi vài kí gạo, vài cân thịt, vài lít dầu hay vài bao thuốc lá.

Ngày nay, khi lượng hàng hóa tiêu dùng và của cải xã hội nhiều hơn, bệnh tham nhũng tác hại mạnh hơn, trầm trọng hơn và lan rộng hơn. Những khu rừng xanh bị biến thành những đồi trọc, những dòng sông rộng bị biến thành những ao hồ, tài nguyên đất nước dần dần cạn kiệt.

Trong khi đó, chiếc xe chuyên chính đang chạy hôm nay cũng đã chạy một cách tương tự trên con đường mòn từ bao nhiêu năm. Đơn giản thế thôi chứ chẳng có “tư tưởng” nào để gọi là “suy thoái”.

Các cơ quan tuyên truyền của đảng cũng biện luận, lòng tham tạo ra tham nhũng chứ không phải từ cơ chế độc tài toàn trị CS, bằng chứng là các ông tổ CS quốc tế như Lenin, Stalin, Mao, Hồ, Fidel Castro, Kim Nhật Thành không tham nhũng.

Như người viết đã trình bày trong bài “[Tham nhũng có tính đảng](#)”, chế độ CS với cơ cấu chính trị độc tài toàn trị là nguyên nhân của mọi tệ nạn xã hội phát xuất từ thượng tầng kiến trúc (nhà nước) và bắt đầu từ khi đảng CS nắm lấy quyền lực.

Người viết khai triển bài viết trước đây có tựa “Chiếc váy rách của Mao, cái áo cũ của Nguyễn Phú Trọng” và đăng lại với tựa mới cho phù hợp với dòng thời sự.

Tháng 7 năm 2018, bộ máy tuyên truyền của đảng CS đồng loạt tung hô, Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng nào là một người “xứng đáng là điểm tựa vững chắc”, nào là “nơi gửi trọn niềm tin sắt son, là niềm tự hào của đồng chí, đồng bào chúng ta!” hay nào là “tấm gương sáng, trực quan, sinh động nhất về học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách Hồ Chí Minh” v.v...

Lý do chỉ vì Nguyễn Phú Trọng mặc chiếc áo ấm năm năm trước.

Mặc chiếc áo ấm năm năm, thật ra, là một việc bình thường. Có thể nói với đại đa số trong hơn 90 triệu người Việt trong nước, chiếc áo ấm năm năm vẫn còn được xem như mới.

Bồi bút Nguyễn Độ, tác giả của bài “[Chiếc áo cũ và nhân cách giản dị của Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng](#)” nên đến các vùng cao mùa rét năm nay để xem các cha mẹ già, các phụ nữ đang mang thai, các em học sinh nghèo ăn mặc như thế nào rồi về nhà viết tiếp.

Chiếc áo này, nếu chế độ không sụp sớm, chắc sẽ được đưa vào viện bảo tàng để các thế hệ trẻ “học tập và noi gương Tổng bí thư kiêm Chủ tịch nước Nguyễn Phú Trọng”.

Nhân chuyện chiếc áo cũ của Nguyễn Phú Trọng, người viết nhớ lại hồi ký của Bác sĩ Lý Chí Thỏa, bác sĩ riêng của Mao. Ông viết trong hồi ký “Sau khi Mao chết, Trung ương đảng Cộng sản mở cửa cho công chúng vào thăm chỗ ở của Mao. Họ cho trưng bày những bộ đồ rách rưới cũ mèm để chứng tỏ rằng Mao là một người đã suốt đời hy sinh cho sự nghiệp của quần chúng và có một đời sống gần gũi với quần chúng... Mao thường mặc một bộ váy dài và hay đi chân đất.” Đừng quên, Mao Trạch Đông gốc nông dân.

Câu hỏi được đặt ra, Lenin, Stalin, Mao, Hồ, Fidel Castro, ba đời họ Kim có tham ô, tham nhũng không?

Câu trả lời là không nếu hiểu tham ô (embezzlement) theo nghĩa thông thường trong tự điển Cambridge là “việc lấy của công làm của riêng một cách bí mật và phi pháp” và tham nhũng (corruption) chỉ “những hành vi phi pháp, bất lương đặc biệt từ các thành phần có quyền lực trong xã hội”.

Lenin, Stalin, Mao, Hồ, Fidel Castro, Kim Nhật Thành không vi phạm luật, đơn giản vì quyết định của những người này là luật.

Ví dụ khi Stalin cần giết các “đồng chí” cũ, ông ta ra lệnh điều chỉnh điều 58 của bộ luật hình sự 1927 để thêm vào tội gọi là “âm mưu phản nghịch” để có lý do lý do giết Karl Radek, Yuri Piatakov, Grigory Sokolnikov và nhiều đồng chí khác của y.

Lenin, Stalin, Mao, Hồ, Fidel Castro, Kim Nhật Thành không lấy của công làm của riêng vì cả đất nước từ tài nguyên, của cải cho đến con người đều thuộc quyền sở hữu của họ.

Những lãnh tụ CS không cần phải biển thủ, tham ô mà chỉ cần nắm quyền lực. Có quyền lực là có tất cả.

Lenin, Stalin, Mao, Hồ, Fidel Castro, Kim Nhật Thành không ăn cắp của ai một cách lén lút vì những cung điện, biệt thự dành cho họ được xây dựng một cách công khai, cao lương mỹ vị phục vụ cho họ diễn ra trước mắt mọi người.

Trong cuộc chiến quốc cộng Trung Hoa, CS Trung Quốc thắng trong mặt trận tuyên truyền nhờ khai thác tối đa tệ trạng tham nhũng trong các cấp chỉ huy Trung Hoa Quốc Dân Đảng. Người

dân Trung Hoa không thấy dấu hiệu tham nhũng nào trong hàng ngũ CS và họ tin rằng nếu phe CS thắng, những tệ trạng xã hội sẽ mất đi.

Sách vở đó đã được đảng CSVN áp dụng đúng bài bản và cũng đã lừa được nhiều thế hệ người Việt từ 1945 cho tới nay.

Bộ máy tuyên truyền CS liên tục phê bình tình trạng tham nhũng trong các cấp đảng và gọi chung là tình trạng “thoái hóa”.

Định nghĩa một cách tổng quát “thoái hóa” là tình trạng hư hỏng, giảm giá trị và mất phẩm chất tốt đẹp vốn đã có. Theo lý luận của đảng, chỉ có các lớp đảng viên sau này mới nhiễm vi trùng tham ô, hủ hóa của tư bản chứ các đời trước thì không.

Nếu không phải vì quyền lợi, vậy Lenin, Stalin, Mao, Hồ, Fidel Castro, Kim Nhật Thành v.v... tranh đấu cả đời vì mục đích gì?

Thực tế đã trả lời là quyền lực. Có quyền lực là có tất cả.

Theo điều tra của hai tác giả Jung Chang và Jon Halliday trong tác phẩm Mao, Chuyện Chưa Được Biết (Mao: The Unknown Story Paperback – November 14, 2006), trong 27 năm cai trị, có hơn 50 biệt thự được xây dành riêng cho Mao vì Mao thích sống trong biệt thự sang trọng, kín cổng, cao tường. Có những biệt thự được xây hết sức công phu, tốn kém như trường hợp biệt thự ở Jade Spring Hill, ngoại ô Bắc Kinh. Không ít biệt thự được xây cho Mao nhưng y không đủ thời gian để đặt chân tới. Đó là chưa nói tới đời sống dâm dật đáng kinh tởm của Mao như ngày nay nhiều người biết.

Lenin sống ngắn nhưng đã sống rất xa hoa. Biệt điện Gorki Leninskiye ngay nga được xây dựng theo lối tân cổ điển vốn là tài sản nhà quý tộc Zinaida Morozova. Biệt điện này bị quốc hữu hóa sau “cách mạng” Nga 1917 và năm sau bị Lenin dùng là nhà riêng cho tới khi chết.

Tương tự, “Viện bảo tàng Hồ Chí Minh” trưng bày những đôi dép râu, những bộ đồ cũ xám, gậy gộc Hồ Chí Minh đã dùng. Nhưng bao nhiêu điều trong đời tư của họ Hồ, kể cả lý lịch bản thân, tên tuổi, vợ con, đời sống sinh lý, gốc gác v.v... đảng CS đang cố tình bưng bít. Những gì các

thế hệ học sinh, sinh viên Việt Nam biết về họ Hồ chỉ là sản phẩm tưởng tượng của bộ máy tuyên truyền.

Cuộc sống xa hoa đáng phỉ nhổ của ba đời họ Kim tại Bắc Hàn trong lúc cả dân tộc đang chịu đựng đói khát là những chứng minh hùng hồn cho lý luận “có quyền lực là có tất cả” dưới chế độ CS.

Kim Jong Ryul, một cựu đại tá Bắc Hàn và cũng là người phụ trách đi mua sắm thức ăn và hàng xa xỉ phẩm cho gia đình họ Kim. Sau khi đào thoát được ông kể lại trong tác phẩm “In the Dictator’s Service” viết bằng tiếng Đức của hai nhà báo Ingrid Steiner-Gashi and Dardan Gashi, trong đó mô tả đời sống đáng khinh bỉ của “cha già dân tộc” Kim Nhật Thành từ ăn uống đến thú vui. “Cha già dân tộc” nghe đầu bếp Áo nổi tiếng nấu ăn ngon nên đã tìm cách sai người sang Áo học để về nấu cho “cha già” ăn. “Cha già dân tộc” thích sưu tầm xe nên nhập đủ loại mẫu xe của Mercedes, Fords, Cadillacs và Lincolns. (Kim Jong-il’s personal shopper reveals how the North Korean leader lives in luxury, The Daily Telegraph, 11 March 2010).

Fidel Castro thì sao?

Forbes, một tạp chí uy tín thế giới trong lãnh vực kinh tế tài chánh viết về sự giàu có của Fidel Castro, người từng tuyên bố “Vì Việt Nam, Cuba sẵn sàng hiến dâng cả máu của mình”, như sau: “Castro sống xa hoa và đạo đức giả hơn những gì ông ta muốn cả thế giới biết. Nhà lãnh đạo cách mạng của Cuba không khiếm tốn như ông đã lãnh đạo. Mười năm trước khi chết, Forbes ước tính giá trị tài sản cá nhân của Fidel Castro là 900 triệu USS, quá nhiều so với tiêu chuẩn xã hội chủ nghĩa của một người dân Cuba bình thường. Cuộc sống xa hoa sắp xếp đặc biệt hấp dẫn đối với Castro. Nhưng vì lý do an ninh (sau hàng trăm vụ ám sát), cuộc sống cá nhân hoang tưởng và nơi ở của Castro là tuyệt mật. Ngay cả công dân Cuba cũng không biết nơi ông ta cư trú” (10 Surprises About Fidel Castro’s Extravagant Life, Keith Flamer, Forbes, Nov 26, 2016, 10).

Nếu độc giả dành thời gian đọc sách được viết bởi các sử gia uy tín thế giới sẽ thấy đời sống của các lãnh đạo CS dù họ là ai đều xa hoa như thế cả.

Hành trình đạt tới đỉnh cao quyền lực như đã chứng minh từ Lenin, Stalin, Mao, Hồ, Fidel Castro, Kim Nhật Thành, v.v... đã được lót bằng xương sọ của nhiều triệu người trải dài từ Tử Xuyên trong nạn đói 1961 của Trung Cộng, tới Huế Mậu Thân 1968 của Việt Nam và sang tận những cánh đồng chết ở Campuchia. Các thế hệ trẻ tại Trung Cộng và Việt Nam không biết về những thảm họa có tính diệt chủng đó.

Đừng nói chi ai, ngay cả một lãnh tụ CS được thế giới ca ngợi và kính trọng là Mikhail Gorbachev cũng đã cho xây một biệt thự riêng bên bờ Hắc Hải trị giá 20 triệu dollar vào năm 1986. Biệt thự ba tầng của Gorbachev có hồ tắm, nhà hát, sân tennis, sàn khiêu vũ v.v.. riêng. Dĩ nhiên chi phí xây dựng được trích ra từ ngân sách chính phủ. Cũng trong thời gian đó, người dân LX phải sắp hàng cả cây số để mua được một cuộn giấy vệ sinh.

Mikhail Gorbachev là một người tốt nhưng quan điểm “có quyền lực là có tất cả” ăn sâu vào nhận thức nên việc cho xây một biệt điện 20 triệu dollar đối với ông ta là chuyện bình thường.

Do đó, việc Nguyễn Phú Trọng thỉnh thoảng lại hô hào chống tham nhũng và đưa một số cán bộ các cấp của đảng ra tòa chẳng qua để (1) thanh lọc hàng ngũ lãnh đạo, (2) củng cố quyền lực của phe nhóm và (3) để lừa gạt lòng tin của dân chúng.

Phân tích để thấy muốn trong sạch hóa xã hội Việt Nam không phải chống tham nhũng mà là tước bỏ quyền lực khỏi tay những kẻ đang nắm quyền lực tuyệt đối trong xã hội Việt Nam.

<https://vietluan.com.au/105704>